եաց զվանորայս եւ զանապատս կրկին հաստատեալ պայծառացոյց» (*հմմտ. էջ* 97)։

Մեծ Անապատն եւ քոյր մենաստանները ծաղկեցան եւ համբաւ վայելեցին յատկապէս 1613—1620 *տարիներուն։* 1620/21*ին վախճանեցաւ «հայրն Անապատին» տէր Սարգիս եպիսկոպոս. յաջորդ տարին* 1620/21*ին կնքեց իւր մահկանացուն Պօղոս վարդապետ, իսկ Ներսէս Մոկացի մեկնած էր Լիմ եւ Տէր Կիրակոս եւ Թոմաս եպիսկոպոս ի միասին «զնացին յերկիրն Քչտաղս մերձ ի գիւղն Հոչանց, չինեցին անապատ եւ անդ բնակեցան»* (*Դաւր.* 260)։ *Մովսէս վարդապետ մնաց առանձին։ Անշուշտ անիկա իբրեւ սկզբնապատճառ վերանորոգչական գործին չլքեց ասպարէզը, որչափ ալ անյաղթելի ըլլային դժուարութիւնները թէ տեղական եկեղեցական իշխանութենէն եւ թէ կաթողիկոսէն։ Եւ յիշատակագրին խօսքերը, թէ Մովսէս «բարբունական զաւազանաւ եւ բարձրագահ իշխանութեամբ տիրէ մերումս ժողովրդեան» շատ գեղեցիկ կերպով կ՚արտայայտեն իր դիրքն եւ ճոխութիւնը առանձնութեան այս շրջանին։ Տեսանք վերագոյն* (*էջ* 92) *թէ կաթողիկոսական հրամաններուն, որոնք նպատակ ունէին խափանել Մովսէսի գործունէութիւնը, անիկա պատասխանեց կտրուկ, իբրեւ պատասխան ուղարկելով կաթողիկոսին իւր զաւազանն եւ փիլոնը, զոր ստացած էր Կեսարացի Գրիգոր վարդապետէն. եւ Մելքի-*